

"Femke", hoor ik roepen, terwijl ik op het toilet zit om de laatste restjes geilheid weg te poetsen.

"8 cm, patiënt gaat persen." Ik trek snel door en fatsoeneer mijn werkkleding. Nog even een snelle blik in de spiegel. Ik haal het cameraatje erachter vandaan en stop het in mijn bh. "Femke, waar zit je toch?" Ik doe de deur open en mijn collega staat wat ongeduldig heen en weer te schuifelen.

"Sorry, ik had buikpijn en daarom duurde het iets langer." "Oké, gaat het wel?" vraagt ze.

Ik ren de gang door richting de verloskamer en als ik naar binnen loop, kijk ik recht in de ogen van de man, waar ik een kwartiertje geleden mijn stringetje voor opzij getrokken heb.

Hij kijkt snel weg en probeert zich op zijn vrouw te focussen, die de persweeën uit alle macht aan het wegzuchten is. Die heeft in deze toestand niets door van wat er zich net heeft afgespeeld op het personeels toilet. Ik knoop nog ongezien het bovenste knoopje van mijn witte jasje dicht en draai mij richting de wasbak.

Ik voel zijn ogen in mijn rug prikken en er gaat een lichte tinteling door mijn tepels.

Bloedje geil word ik van het idee dat zo'n man mij net geneukt heeft, vlak voordat hij vader wordt.

De keerzijde is dat deze mannen mij vaak nog contacteren na de bevalling. Ze hebben natuurlijk mijn nummer, maar dit is altijd maar eenmalig en ik doe dit alleen vlak voor de bevalling van hun eerste kind.

"Persen", roep ik tegen de vrouw: "Zuchten, zuchten". De vrouw doet precies wat ik zeg en 5 minuten later glibbert het lijfje naar buiten. Het is een jongetje en als ik naar zijn piemeltje kijk, denk ik: zo, zo, hij is in ieder geval wel de vader.

Ik kijk de vader aan en geef hem een schaar om de navelstreng door te knippen. Aarzelend pakt hij het aan en heel even is daar een kleine aanraking. Ik bespeur een lichte schaamte bij hem, precies het gevoel dat mijn ex destijds gehad moet hebben. Dat deze mannen niet terug kunnen denken aan de bevalling van hun eerste kind zonder deze schaamte, verzacht mijn pijn.

Als ik thuis kom, neem ik snel een douche en kijk nog even om de hoek van de deur naar mijn kleine meisje. Ik kruip mijn bed in en druk een kus op de wang van mijn moeder. Sinds de scheiding slaapt ze hier regelmatig om op haar kleindochter te passen als ik nachtdienst heb.

Zonder haar zou ik het niet redden in mijn eentje; ik heb de nachtdiensten nodig om het hoofd boven water te houden. Voor het eind van de relatie met mijn ex heb ik mijn moeder een jaar niet gezien. Hij haatte haar en heeft ervoor gezorgd dat we totaal geen zicht meer hadden op elkaars leven. De dag dat mijn ex de deur uitliep, heb ik haar gebeld en sindsdien is onze band onafscheidelijk. Uiteraard weet mama niets over mijn avontuurtjes tijdens mijn werk; het is mijn manier om door te gaan en al die klootzakken die hun pik niet in de broek kunnen houden te wreken. Degene die ik zover krijg, is van de ergste soort: mij neuken terwijl je vrouw ligt te bevallen. Ik voel mij niet schuldig, want als ik er te veel moeite voor moet doen, haak ik af.

Ik pak alleen de makkelijke types, en daar zijn er meer van dan ik ooit had verwacht. Soms maakt het mij misselijk als ik ze binnen een uur in mij heb zitten. "Femke, stop hier nu mee", denk ik dan, maar dat lukt niet. Ik ben verslaafd geworden aan het superieure gevoel dat ik heb als kort daarna de vrouw bevalt. Soms probeer ik die bevalling zelfs nog even te rekken om het karwei eerst af te maken. "Nee hoor, het duurt nog wel even. Probeer nog maar even te slapen", zeg ik dan. De man neem ik mee naar de gang; zijn vrouw heeft even rust nodig. Als ik het bovenste knoopje van mijn jasje opendoe en daarna richting het toilet loop, duurt het niet lang voordat er op de deur wordt geklopt.

Alles moet wel met een doordacht plan, want mijn collega's mogen hier nooit achterkomen; dat kost mij mijn baan. Het gaat nu al ruim een jaar goed, en in mijn praktijkkamer heb ik een kalender hangen waar ik een vinkje zet als het is gelukt, en dat is inmiddels meerdere keren per maand.

“Femke, waarom zet jij die vinkjes?”, vraagt een nieuwsgierige stagiaire. Ik lach het weg, dat is iets persoonlijks en heeft niets met het vak te maken. Ze moest eens weten!

De volgende dag heb ik in de middag spreekuur in mijn praktijk. Mijn eerste patiënt, een vrouw van midden dertig en 38 weken zwanger, roep ik mijn spreekkamer binnen. Achter haar aan komt een knappe veertiger, die ik nog niet eerder heb gezien. Het zijn de types: we hebben carrière gemaakt en nu is het tijd voor een kindje. De man blijft wat afwachtend bij de deur staan; het is duidelijk de eerste keer dat hij een verloskundige van dichtbij ziet. Ik draai mij even naar het raam en maak het bovenste knoopje van mijn bloesje los. Ik zie hier wel potentie in en probeer oogcontact te maken met de knappe man. Bingo, hij kijkt mij aan en ik geef hem een knipoog, terwijl zijn vrouw plaatsneemt op de bank voor een echo. “Kom maar iets dichterbij staan hoor.” Voorzichtig loopt de man richting zijn vrouw en gaat naast haar staan. “Kom maar achter mij staan, dan kan je het beter zien.” In mijn ooghoek zie ik dat hij schuin achter mij staat, en ik buig iets meer richting de bank om de echo te starten. Ik besef mij dat het rokje dat ik aan heb iets aan de korte kant is, en ik duw mijn billen een klein stukje naar achteren. “Kijk, hier zijn de beentjes. Weten jullie het geslacht al van de kleine?” “Ik weet het wel, maar mijn man wil het niet weten”, zegt de vrouw. “Waarom niet?” en ik kijk diep in de ogen van de aantrekkelijke man. “Ik hou wel van een beetje spanning, niet gelijk alles blootgeven”, en hij geeft mij een knipoog. Dit wordt wel heel gemakkelijk; hier hoeft ik helemaal geen moeite voor te doen. Zijn vrouw blijft op het scherm kijken naar haar dochter spartelend in haar buik, en merkt niets van de spanning tussen haar overspelige echtgenoot en mij.

Als ik een hand op mijn bil voel, schrik ik daar toch wel een beetje van. Deze is wel heel brutaal en heeft er totaal geen moeite mee dat zijn vrouw erbij is. Eentje van dit kaliber heb ik nog niet vaak meegemaakt, en ik voel een kleine twijfel of ik dit wel door moet zetten.

We maken een nieuwe afspraak voor volgende week, en de man laat nog even weten dat hij er dan weer gezellig bij is. Ik weet nog niet waarom precies, maar ik krijg toch wel een beetje de kriebels van hem.

De rest van de middag verloopt rustig en als ik na mijn spreekuur naar huis loop, ben ik tevreden, want hier gaat zeker weer iets uitkomen.

Als alleenstaande moeder met een jong kind heb ik het financieel zeker niet gemakkelijk. Mijn ex-man Bas was niet bepaald zuinig met ons geld en vlak na onze scheiding bleek hij behoorlijke schulden te hebben. Heel dom, ik weet het, maar ik heb mij nooit bemoeid met onze financiën. Achteraf bleek veel van ons geld zo bij de coffeeshop afgeleverd te worden, en hij schaamde zich niet om daarna een paar deuren verder zijn keiharde verlangens in een dame van plezier te penetreren. Dit alles heeft ervoor gezorgd dat ik nu al ruim een jaar in de schuldsanering zit en dat is zeker geen vetpot. Om nog een beetje plezierig te kunnen leven, is mijn ergste schaduwkant tevoorschijn gekomen en daar ben ik niet trots op. Als moeder kan ik niet anders, en doe ik er alles voor om mijn kind nog een enigszins prettig leven te geven. Een dak boven ons hoofd, fatsoenlijk eten en de kinderopvang die schreeuwend duur is te kunnen betalen.

Mijn salaris als beginnend verloskundige is te laag, en ik ben ook nog steeds niet helemaal klaar met mijn studie. Pas als ik mijn coschappen heb afgerond, ga ik meer verdienen. Tot die tijd verdien ik wat extra bij tijdens mijn nachtdiensten. Wel heb ik regelmatig slapeloze nachten, want ik speel met vuur en als dit ooit uitkomt, kan ik mijn carrière als verloskundige wel vergeten.